

MIRJANA

BOBIĆ

MOJSILOVIĆ

BABA, NEMOJ NIŠTA DA ME PITAŠ

Laguna

Copyright © 2022, Mirjana Bobić Mojsilović
Copyright © ovog izdanja 2022, Laguna

BABA, NEMOJ NIŠTA DA ME PITAŠ

Sadržaj

Miris Beograda	9
Donžuanka	13
Sočan život	21
Jedan čovek i jedna žena.	27
Đavo je bio vruć	37
Sreda uveče	43
Dobra vila	51
Jin & jang	57
Zvono ljubavi	63
Štediša	71
Provincijalac	79
Novi ljubavni nered	87
Dragulj Beograda.	93
Prasence i guza	103
Baba, nemoj ništa da me pitaš.	113
Dragi lažljivac.	125

O fircanju i paranju	133
Pesnik i njegova muza	143
Cipele broj 41	149
U krevetu	159
O jagodama i njemu	167
Ta noć	177
Sa okusom soli	187
Kiša	193
Deca noći	199
Kratak susret	205
Lutka.	211
Reklama	217
Keva	223
Zid	235
Znak	241
<i>O autorki</i>	247

Miris Beograda

Trst je, nekada, dok smo bili gladni svega, mirisao na zemičke sa tvrdom korom i kožne cipele, na italijansku salamu i farmerke marke svinger, Pariz je mirisao na kroasane i *café au lait*, Atina na žučkastu prašinu Akropolja i ovčiji loj, Crikvenica je mirisala na crnobeke fotografije izreckanih ivica, na more i borove iglice. Mitrovac na Tari mirisao je na oštre noći, na razblaženi čaj od šipka koji se pije iz plastične šolje, na „gavrilović“ paštetu...

Miris Beograda, oh, pa to može biti priča o čitavom jednom životu:

Miris bureka sa višnjama u staroj pekari iza Bajlonijeve pijace.

Miris vlažnih lešnika u Botaničkoj bašti i miris našeg straha dok ih krademo i bežimo preko ograde od pobesnelog čuvara.

Pomešani mirisi orahovog drveta, hortenzija, lastinih govana i roze sedefastog laka za nokte komšinice iz dvorišta.

Mirisi ajvara i prvih trešanja; škripanje najlonki na halter naše majke dok, ponosna, vodi nas tri u šetnju, na baklave

kod *Međeda*, miris njene male tvrde kožne tašne model *Džeki O.*, i miris njenog majušnog crvenog karmina koji leži unutra i koji ona vadi drvcetom šibice.

Mirisi sumraka i lubenice sa presećim repovima koje naš otac znalački kucka i osluškuje i onda prti jedan džambo primerak na svoja visoka ramena, smejući se, dok mi trčkamo za njim, Drinčićevom.

Miris nedelje, sa zvucima radija koji se kroz prozore sušterena na Gundulićevom vencu šire po ulici kestenova, zajedno sa mirisima pohovanih šnicli i pržene kafe i zvucima radio-prenosa fudbalske utakmice.

I zatim, miris leda na klizalištu na Tašmajdanu, miris novih fotelja u Domu pionira, mirisi slave i spektakla u Takovskoj kad proviri Čkalja, ili Dragan Laković iz zgrade televizije.

I mirisi Skadarlije, puberteta, lake nesvestice od zaljubljenosti, miris *Old Spice after shave*, pomešan sa mirisom gulaša od bubrega sa kajmakom u vrućoj lepinji.

Miris parfimerija *Jasmin*, sa svim onim lažnim biserima u izlozima, i miris otmenosti u čuvenoj obućarskoj radnji *Kralj* u Knez Mihailovoj ulici.

Miris preprženog ulja u *Manježu*, i girica u *Poletu*.

I zatim, mirisi reke, miris dasaka na splavovima koje ljubimo mokri, dok ležimo na svim našim južnim morima ispod Čukarice.

I onda, mirisi tišine i svečanosti u Narodnoj biblioteci Srbije, na Vračaru, mirisi indeksa i beogradskih tramvaja koji se ljuljaju penjući se Beogradskom.

Miris traganja za mirisima sveta na Festu u Sava centru, miris trave na Kalemegdanu, iza Vojnog muzeja, pomešan sa mirisom neba u junu i prvim poljupcima.

Miris „jelen“ graševine u Međunarodnom pres-centru i miris važnosti dok je pijemo uz zalogaje tatar bifteka.

Beograd, u godinama kada je mirisao na belo vino.

I kasnije, Beograd crnih vina, vrelih strasti, začina i ljutine.

Miris pokislih kaputa na demonstracijama; i mirisi pamljevine i straha, i mirisi bombi i bespomoćnosti.

I zatim, svi oni užasni mirisi u redovima za vize, za banke, za kafu i benzin.

I zatim, mirisi mamurluka, ličnih i političkih, mirisi uzaludnih tekstova po novinama, mirisi šerpi i lonaca pomešani sa mirisima mraza i gripa.

Beograd tužnih Novih godina, opustelih leta, bez para, sa krtijama na ulicama, ozloglašen, u cipelama od skaja.

I onda, ponovo, mirisi ruža i magnolija na Neimaru.

Mirisi mermera i grožđa, mirisi tamjana i divnih crkava, mirisi straha i nade na licima nedužnih običnih ljudi, začinjeni mirisima golih pupkova i espresa, mirisi opuštenosti i grča.

Svi oni odlasci i opijajući miris povratka.

Miris Beograda, to je priča.

A ja? Šta da kažem?

Mirišem na Beograd.

Donžuanka

To se zbilo ovako: kada se tog jutra probudila, sve oko nje joj je, odjednom, izgledalo tako obično, dosadno i besmisleno. Bačene izvrnute čarape koje su ličile na male crne klupčiče, košulja od juče, zgužvana na fotelji, njegove pantalone i miris njegovog parfema koji je ostao da lebdi u vazduhu, većito isti raspored nameštaja i radio koji tiho svirucka prekidajući muziku lošim i onespokojavajućim vestima, sve to, i ona sama sebi, izgledalo joj je kao potpuni promašaj. Suze su joj navrle na oči pri tužnoj pomisli da bi tako, kao to sumorno i mirno jutro, sa tim ustajalim vazduhom spavaće sobe, mogao da joj izgleda ceo život. Život u kome je sve već bilo namešteno i u kome ništa izvan tog reda, izvan te ustaljenosti, nije više moglo da joj se dogodi.

U srcu je, verovala je, bila još uvek devojčica i sa izvesnom gorčinom shvatala je da joj je prošlo već mnogo proleća, ili još tačnije – mnogo aprila u kojima joj srce ni za čim i ni zbog čega nije zadrhtalo, i da je život bez strasti i bez uzbuđenja ravan smrti.

Htela je da se zaljubi i da bude opet nevaljala, jer je verovala da je to jedini način da se, ako ne zaustave, ono bar

zapamte godine koje su dolazile. Imala je dovoljno iskustva da shvati kako Bog ili Providenje samo jedanput u životu odapne Amorovu strelu.

„Sve ostale strelice, ljudi, ako imaju mozga, odapinju sami“, ubeđivala je sebe.

Tako je svoju neutaženu ljubav, i svoju neutaženu želju za ljubavlju, uzela sama u svoje ruke. Našla je da više ne može da živi bez stalne zaljubljenosti, bez konstantne umešanosti u afere srca, ili bar u afere onoga što ispod srca leži. Njen život bio joj je toliko običan i toliko prazan, otvoren kao dnevne novine – za čitanje svakome ko bi u prolazu bacio pogled na njega. Htela je da ima ličnu tajnu i ta želja bila je tolika da joj se činilo da svako emotivno ili fizičko nevaljalstvo predstavlja nešto herojsko, nešto kao iskorak iz glavnog toka reke bez povratka. Otkrivši da se od te „neverovatne ustaljenosti“, kako je filozofski definisala svoj život, „pretvorila u nešto kao bespolno biće“, da je gotovo izgubila svest o sebi kao o ženi, da su joj ramena već malo i neobjašnjivo rano pogrbljena i da je već dovoljno dugo da bi bilo slučajno, muškarce oko sebe, uključujući i svog odanog ali bezbojnog muža, posmatrala takođe samo kao „bića utegnuta u košulje sa svim onim dugmićima i kravatama, određena da, kao i ona, život provode u tiskanju na ulici“, odlučila je da svoje srce i ono što ispod srca leži, uzme, takoreći u svoje ruke.

Zavela je prvo kolegu sa posla. Bio je mlađi od nje bar deset godina, dečaćić ukočen pogleda i smotanog ponašanja, prepun stida i zabezeknutosti i polaskanosti u tom fatalnom trenutku iznenađenja, dok mu je ona, stopalom u najlonki, očima prelazila preko cevanice i koje nisu ostavljale nikakvu dilemu. Znak koji mu je dala, taj ljubavni poziv tako iznenada, usred sastanka, bio je tako eksplicitan da se, jadničak, sav preznojio.

Na pauzi za ručak, već su bili u njegovom malom stanu. On, obnevideo od strasti – ona kao pred nekim velikim racionalnim eksperimentom. Kad se posle vratila u kancelariju sa loše nameštenom frizurom, uživala je u svojoj maloj prevari. Zabavljala se gledajući ga zbunjenog i stidljivog i nekako bolesno razneženog, dok joj je slao poglede osvajača.

U svakom slučaju, napokon je imala događaj. Svest o sebi kao o ženi koja ima tajnu, svest o sebi kao o zavodnici, uzbuđivala ju je više nego divni mirisi njegove mlade kože i njegovog finog parfema, mada, ruku na srce, i njoj je bilo nekako milo oko srca, ili bar oko onoga što ispod srca leži, kada bi joj sličice te gole tajne prošle kroz glavu.

Bacajući pogled po sebi, odjednom je primetila sve svoje attribute ženstvenosti, svoje grudi koje su nekako odjednom bile spremne nagotovs, i svoje butine u tesnoj suknji, i svoja mala stopala u cipelama na štiklu, i osećala je svoju glavu na tom odjednom tako čvrstom i tako uspravnom vratu. Drugim rečima, dopadala se sebi više nego kada je imala dvadeset godina.

Ali, mladi pripravnik ubrzo joj je dosadio: na njemu se sve znojilo, i njegove ruke, i njegov pogled i njegov vrat kada je bio u njenoj blizini. Osećala je kao da je u nekoj vrsti nedopustive i blesave obaveze prema tom klinču čiji je libido rastao sa njenim odbijanjem. Morala je da bude surova i da ga otkaçi pre nego što je uspeo da joj kaže da „godine nisu važne“, i da bi se njegovi roditelji, na kraju, ipak pomirili sa činjenicom njihove razlike u godinama.

Zatim je pronašla kolegu sa studija. Bio je to jedan od onih koje u mladosti nije ni primećivala, ali danas, on je za nju bio uspešan čovek koji je završio fakultet, za razliku od nje, i odjednom nekako lep i zgodan i privlačan, na način prekasno otkrivenih.

A tu se stvarno bila potrudila. Obrlatila ga je sa takvom brzinom i sa takvim redosledom poteza, tako besprekorno ciljajući u metu njegove muškosti, da je počela da veruje da je prava zavodnica. Da je, na neki način, to njena misija na ovom svetu, misija koju je otkrila u poslednjem trenutku.

Njen hod je već bio potpuno promenjen, ljudi su primećivali naglašeno ljuljanje njene zadnjice, i otvorenu, ponekad čak drsku koketeriju kojom je i sebi i drugima, na izvestan način, stavljala do znanja da je život bez zavodenja, nešto kao prazna najlon kesa. Ništa.

Kolega sa studija bio je očaran njenim umećem nevaljale žene koja ne preza ni od čega, i kojoj nijedna prepreka nije smetnja da bude sa svojim ljubavnikom, i još je više bio očaran time što je ona stalno govorila da joj je baš divno što su ljubavnici i da je neverovatno srećna što je ljubavnica takvog jednog, kao što je on. A onda je, taj ljubavnik koji je voleo sebe kao ljubavnika žene koja je srećna što je baš njegova ljubavnica, ostao takoreći bez daha, a u svakom slučaju bez svog ljubavničkog ponosa, kada mu je onim istim nevinim glasom, kojim mu je cvrkutala reči koje su dizale i učvršćivale njegovu sujetu, saopštila da žali, ali da se zaljubila u drugoga.

Taj drugi bio je njen ginekolog, čovek čist, diskretan i fin, maljavih ruku sa zlatnim satom, koje su je uzbuđivale toliko. S njim je imala čak nešto kao vezu, sa svim onim arsenalom laži iz loših romana kojima je uspevala da u svoj švaleraj već uvuče pet svojih prijateljica i da od muža napravi budalu. Doktor se, međutim, vrlo brzo uplašio njihovih tajnih sastanaka, prekinuvši tu vezu jednim uljudnim i razumnim objašnjenjem: da moraju da prestanu da se viđaju. Naterala je sebe da plače i da bude nesrećna, jer je znala da prave zaljubljenosti ne može biti bez patnje, i tako je njen životni skript, tek dobijao puni smisao.

Sasvim je logično da sledeći bude njen psihijatar, čovek inače poznat kao zavodnik i udarač recki, ali nezgodne ličnosti koja je ostavljala dovoljno prostora da se o njemu, u javnosti, šire priče kao o sadisti koji obožava da emocionalno muči i iscrpljuje žene sa kojima je, „pošto ga je mama kupala do njegove sedamnaeste godine“. O, taj joj je bio poseban izazov, ali ne samo da bi ga odvukla među jastuke, nego da bi je izveo u javnost. Toliko je taj plan detaljno razradila (tražila je da je psihijatar kupa u kadi i izigrava njenog tatu) da je ovaj totalno poludeo – i ne samo da ju je odveo na večeru u poznati restoran, gde je ona blistala kao olimpijski pobednik, nego je sutradan krenuo da joj šalje bukete cveća i pozivnice za promocije njegove nove psihijatrijske studije, uveren da je našao ženu svog života.

Ona je znala da on svakako nije čovek njenog života, kao što je s promućurnošću žene sa planom, znala da na tim promocijama ne može naći bogzna kako zanimljiv ulov, pa mu je napisala „zbogom“ objašnjavajući svoj odlazak iz njegovog života „potpuno neuračunljivim osećanjem incestuozne krivice zbog seksa s njim“. Malo je reći da je siroti psihijatar bio na ivici da poludi, i da je posle toga definitivno i zauvek zamrzio sve žene. Osim svoje majke, razume se.

I, bližio se novi april i njoj je bila potrebna nova inspiracija – i gle čuda, siroti butikdžija kod koga je kupovala ženstvene haljine, pao je pred njenim čarima, oduševljen idejom da u ovom sumornom svetu, takve šarene i lelujave žene, kao muslin koji je nabirao oko njenih bedara, još uvek postoje. Afera je bila strasna, prepuna materijala i špenadli i santimetara, i zaključanih vrata male radnje, dok je na galeriji ona tiho cičala, stvarno uživajući dok je svoj vrat prepuštala njegovim malim ustima i njegovim „kao abonos crnim brkovima“ koji su je tako nežno golicali, tamo gde je ona to najviše volela.

Ali imala je problem.

Svaki od njenih ljubavnika, vrlo brzo bi joj dosadio.

I zato, osećala je da nema pravo da se zaustavi na toj očaravajućoj traci na kojoj su stajali toliki zanimljivi, povređeni, zahtevni, uobraženi i pre svega novi muškarci koji su je čekali, koji su, verovala je, imali pravo da vide i dodiruju i mirišu njen, svaki put novi, svileni veš.

Jednostavno i kalkulantski, znala je da tih dvadeset izgubljenih godina koje je provela ležeći u krevet samo sa jednim muškarcem, svojim mužem, mora da nadoknadi što pre i što nezaboravnije. Uostalom, nije li godinama ona bila gotovo jedina u krugu svojih prijateljica koja nije imala čime da se pohvali, nijednu ekskluzivnu vest nije nikada imala prilike da saopšti, nijednu tajnu da oda i ništa da poveri?

Sada je bila zvezda.

Prijateljice su je gledale razrogačenih očiju kada im je pričala kako se zaljubljuje i ko je sada aktuelan, da je ponekad osećala nešto kao malu zavist u njihovim očima, zbog toga što je, činilo joj se, jedina imala tako mlado srce i u četrdeset petoj, spremno da se stalno iznova, sa istom razbuktalošću, uključuje u ono za šta je verovala da je ljubav.

Vodila je neku vrstu tajnog dnevnika.

Bilo je to štivo puno inicijala, loših opisa, marki vina i cena na taksimetrima koji su joj kucali dok se iz avanture ove ili one vraćala kući. Bilo je tu dovoljno i sentimentalnih sentenci koje su joj pomagale da svoj novi život, i svoju novu sebe, oboji nekim trajnijim smislom. Spisak njenih tajnih ljubavnika, u koje je obavezno bila zaljubljena i koji su obavezno bili zaljubljeni u nju, peo se vrtoglavom brzinom.

Razvod od muža doživela je potpuno mirno, sa izrazom lica zadovoljene feministkinje novoga kova koja zna zašto je to dobro, i zašto je to sve sa njenim brakom, na kraju, bilo

nešto kao prirodno i zasluženno oslobađanje, i pravi početak novog života.

Nizala je te svoje ljubavne perle sa takvom predanošću, i što je niska bivala duža i šarenija, to je sebe više volela. I cenila, duboko uverena da više nije i da ne može biti izgubljena u prosečnosti i nesreći ponavljanja, već da joj život, napokon, pruža jedine prave dokaze da postoji i da je žena.

Njene prijateljice već su počele da se pribojavaju da će im obrlatiti muževe, žene svuda oko nje na neki način su je se plašile, kao da je postajala onaj opasni afrički cvet koji, prema legendi, jede muškarce.

Uživala je u sebi kao u nekom ženskom donžuanu i, verujući da je izuzetna, odlučila je da od svoga dnevnika objavi knjigu.

Knjiga je bila veliki publicistički hit, ali je u suštini bila tužna – nešto kao spisak bolesnika iz doma zdravlja, a tek gdegdje, iz neke slučajne rečenice, provirila bi krpica muslina, i poneki jeftin i slomljen stih. Ljudi su je gledali uglavnom kao promašenu osobu, u svakom pogledu. Ali, ona se tešila da će barem u starosti, koja joj se rugala iz daljine, imati čega da se seća.

Knjiga je samo na jednom planu postigla uspeh. Muškarci koji su želeli da uđu u novo izdanje, čekali su u redu da budu preslišani, da budu dobrovoljni ulov koji ih zakonom javnosti pretvara u lovce. A ona je uživala u svojoj pobedi nad dosadom i nad vremenom koje je dolazilo.

Ona se obezbedila. Jer znala je da nijedan dan ne može, više, ličiti ni na jedan drugi.

Srce je usamljeni lovac, palo joj je na pamet dok je, prepuna patetike, vežbala svoj stil, verujući da su svi veliki pisci, kao i ona, počeli iz dosade.

Keva

„U pičku materinu“, procedio je tiho da ga niko ne čuje, kao da nije bio sam u svojoj kancelariji, ali je ubrzo progutao tu svoju psovku, kao pljucu koju proguta kad mu pri ruci nije maramica.

Nekoliko sekundi je gledao u taman ekran svog telefona, a onda ga je stavio u unutrašnji džep sakoa.

Pogledao je na sat. Bilo je već pola dva.

„Pozovite mi kola“, rekao je sekretarici kratko i suvo, a onda se, zagledan u Savu koja se krotko uliva u Dunav, tu, odmah, dole, u kadru prozora njegove kancelarije sa pogledom na Kalemegdan i Dorćol, kratko nakašljao, kao da je hteo da ispljune to nešto što ga je iznenada steglo za grlo.

„Milutin vas čeka dole, kola su spremna“, javila je sekretarica preko interfona, pažljivo birajući ton, da ga ne razjari, jer je u ovakvim trenucima, kada joj samo naređuje, bio najopasniji.

Izlazeći iz kancelarije, ispružio je prvo jednu, pa zatim drugu nogu da na električnoj četki instaliranoj kod vrata izglanca još malo svoje cipele.

„Neću se danas vraćati“, rekao je suvo i žurnim korakom odmarširao napolje, gazeći po debelom tepihu, boje „prepeličijeg jajeta“, tako je tu boju zvala njegova prethodna sekretarica, koja ju je i izabrala, dok je bila u statusu njegove ljubavnice.

Pošto ju je jedva otkao, zarekao se da više nikada, ali nikada u životu, neće imati ništa osim poslovnog odnosa sa svojim zaposlenima. Njemu je obaveza, ionako, preko glave.

Prošao je rukom kroz prozedu kosu, dok se gledao u ogledalu u liftu. Podigao je malkice bradu, i bio je zadovoljan kako izgleda, ali osmeha na licu nije imao.

Nervirao se.

„Nažalost, nešto mi je iskrslilo, moramo da otkazemo ručak, zovem te posle“, napisao je kratku poruku dok je izlazio iz lifta, i ulazio u kola.

„Orašac“, rekao je kratko vozaču.

„Žao mi je, čekala sam te“, stigla mu je još jedna poruka.

Poslao joj je ikonicu tužnog izraza lica, a zatim i malo srce.

Zvaće je posle, mrzi ga sada da toj devojci koju je sinoć upoznao u onom klubu, i koja je godište njegovog mlađeg sina, objašnjava šta ga je to sprečilo, šta mu je to iskrslilo: naravno da bi radije bio na nekom splavu sa ovom malom vidrom napućenih usana.

Takve je doktorirao, umeo je savršeno da se nosi sa svim tim malim bezobraznicama koje čoveku njegovih godina pružaju toliko radosti, a za uzvrat ne traže ništa osim nekog malog poklona, naravno da bi je rado streljao svojim pokvarenim očima, i vodio njenu koščatu ruku ispod stola, po svim šavovima svojih pantalona, naravno da je to bio današnji plan za ovo popodne, ali, jebiga, morao je da to otkáže.

Naravno da bi radije pričao gluposti sa malom štukom koja ima duuboki dekolte, nego sedeo sa dosadnom kevom u nekoj smrdljivoj kafančini, ali šta je – tu je.

Mora bar nekada da je vidi. Nekoliko puta godišnje.

To mora da uradi da ga ne bi peglala, da ga ne bi grizla savest.

Keva je dosadna.

Keva je nekako uvek na ivici između suza, u pičku materinu, optuživanja, sumnje, keva ga gleda onim svojim svetlim očima u kojima je nešto što on više ne može da podnese.

U njenim očima je, jebote, neki inat, i neka bandoglavost, i neki ponos, i neko sirće i neka uvređenost, i neka užasavajuća nežnost, i neka njena skrajnutost, neka arhizaostalost u vremenima koja je on davno prevazišao, i nadrastao i kojih ne voli da se seća.

Jebiga, tako je. Što da se lažemo, tako je.

Lepo joj je nudio da je izvede na ručak u neki lep restoran, ali ne!

Keva voli birtiju na ćošku, smrdljivo mesto posle koga mora sako odmah da pošalje na hemijsko čišćenje, da iz njega izvuku miris luka i prženja.

„Mnogo sam sama“, rekla je, prvi put je izgovorila tako nešto, njen ton molećivo je plutao po telefonu, kao neki mlak popodnevni talasić, na pustoj plaži njegovog srca.

Jebiga, ona nikada pre nije imala takav ton, šta joj je?

Ćutao je nekoliko sekundi, kao udaren pesnicom u lice.

Sama sam.

Te dve reči, odjednom su ga strašno zbolele.

Mala, obična, strašna istina.

„Okej, hoćeš da dođem po tebe prekosutra da te vodim u *Maderu* na ručak?“, rekao je to veselim tonom da odagna one dve reči, da odagna sve.

„Šta, sine, fali *Orašču*?“, rekla je, i on je odmah popizdeo, ali nije rekao ni reč. Znao je šta sledi.

„Tu si jeo ćevape. Je l' se sećaš kako smo te tata i ja vodili u *Orašac* na ćevape i malinovac sa sodom, svake godine kad doneseš knjižicu?“

„Sećam se, kevo“, rekao je i prevrnuo očima. Priču o ćevapima, malinovcu, tati, knjižici i *Orašcu* čuo je milion puta.

„Nisam ti ja keva“, rekla je oštro, kao kad je bio mali, pa se na sekund opustio, čak se i nasmejao.

Osetio je ogromno olakšanje kad mu je podviknula. To je značilo da je dobro, da je opet ona stara, obična, nemoguća, keva.

Odahnuo je.

Umela je da bude stroga. I uvek je držala do sebe. I nije dozvoljavala da joj se obraća sa „kevo“.

„Dobro, mama, onda idemo u *Orašac*, kako ti kažeš“, rekao je pomirljivo, iako je hteo da se, kao što je umeo ranije, izurla na nju, da joj kaže da prestane da ga maltretira, da je krajnje vreme da prihvati činjenicu da je on sada uspešan čovek, da mogu da idu gde god hoće, i da bi, za promenu, možda mogla nekada da njemu učini i da pristane da je on izvede na neko bolje mesto.

Da mu je preko glave *Orašca* i roštilja.

I smrada njihovog siromaštva od koga se ona nikada nije odlepila, nije mogao da joj kaže da odavno više ne želi da dođe kod nje, da dolazi tamo samo kad mora, jer ne može više da gleda taj njen stan iz koga nikada nije htela da ode, taj stan u kome je odrastao, tamo, u prizemlju, sa onim demodiranim nameštajem i njenim šustiklama, i vazama, i kristalnim pepeljarama teškim po pola kilograma, da ne želi da dođe u taj stan u Mlatišuminoj, tu, odmah iza te kafančine, u taj stan sa slabim grejanjem i jakim sijalicama, sa njenim vitrinama kojih ona ne želi da se odrekne, u kojima stoje njegove fotografije, i njihove zajedničke, sa njenim

džezvama i malim šoljama za kafu, to ga sve toliko spušta, da ne želi da ode tamo, jer ona nikada nije htela da ode u neki bolji stan koji joj je on nudio.

Muka mu je od tog stana koji ga je podsećao na nepomičnost, na starenje, na njeno starenje, na neku tugu, na sve čega se plašio.

Uzdržao se da joj ne kaže da prestane da mu prigovara što se ne viđaju češće jer on ima mnogo posla i mnogo obaveza, da mora da shvati da on nema vremena da provodi sa njom, da je njegov život brz, brz, mnogo brz, i da ne treba ni da mu se javlja ako nema nešto lepo i veselo da mu kaže.

Ali, ništa od toga joj nije rekao.

I da ga malopre nije pozvala telefonom i rekla mu da ga već čeka za njihovim stolom u *Orašcu*, on bi zaboravio da joj je obećao da se danas vide.

Potpuno je bio zaboravio na to.

Jebiga, toliko ima telefonskih poziva, toliko posla, toliko susreta, kako da ne zaboravi.

Mala štuka mu je malo pomerila dupe od sinoć, ali sređiće to, večeras.

Odradiće kevu, šta, jedan sat, to je njoj dovoljno, i posle će zvati malu.

To je rešeno.

Kad je ulazio u *Orašac*, zapahnuo ga je miris dima, luka i roštilja.

Napravio je na sekund izraz gađenja, ali se onda sabrao.

Tamo, za stolom, kod prolaza za klozet, sedela je mama.

Nije je video mesec dana i učinila mu se tako mala, tako sićušna, kao da se odjednom smanjila za dva broja.

Ali, imala je frizuru.

Njena seda kosa, sva u loknama.

Dirnulo ga je to, to što je išla kod frizera. Ondulirala se. Mahnula mu je svojom koščatom rukom, nekako stidljivo, kao što je uvek radila, da ne remeti ostale, da ne privlači pažnju.

Okrenula mu je obraz kad je prišao da je poljubi.

„Izvini što kasnim.“

„Tja, pa ti ne bio ti kad ne bi kasnio“, rekla je i otkinula koricu hleba.

„Nemoj da soliš“, pokazao joj je kažiprstom „no-no“ dok je sedao preko puta nje.

„Nema veze, sine, malo soli ne može da škodi. A bogami ću i da popijem jedan vinjačić.“

Mahnula je rukom i pozvala konobara.

„Otkad ti piješ?“, nasmejao se u čudu.

„Pa, sine, da nazdravimo!“

„Šta slavimo?“ Nalaktio se na sto i gledao je zaprepašćeno. Napravila je uvređen izraz lica.

„Pa ja sam mislila“, počela je, ali se onda povukla. „Ti si... zaboravio?“

„Šta?“, pitao je nezainteresovano, jer je upravo čitao novu poruku koja mu je stigla.

„Baš mi je žao, radovala sam se da se malo bolje upoznamo“, pisalo je u poruci koja je bila ukrašena ikonama smajlija koji plače od smeha.

„Mala štuka se izgleda upecala“, pomislio je i nasmešio se. Podigao je pogled.

„Ja sam mislila“, počela je mama, pa se zaustavila.

Gledao je kroz nju, i mislio na smajlije i štukin duuuboki dekolte.

„Šta ćeš?“, pitao je kad im je prišao konobar.

„Ja uvek isto, komšija“, slegla je ramenima i nasmešila se, „pet sa lukom... I vinjak, mali...“

„Pet?“

„Meni je to dovoljno“, rekla je gledajući konobara, tražeći odobravanje.

Nije bio gladan, ništa mu se nije jelo, ali nije mogao da je pusti da sama jede, razmišljao je, dok je konobar čekao njegovu narudžbinu.

„Dobro, onda i meni, isto... deset ćevapa...“

Mama ga je gledala značajnim pogledom.

„I, dajte mi jednu rakiju da nazdravimo“, dodao je kao da nema kud.

Svim silama se trudio da sakrije nervozu, dosadu i gađenje prema tom mestu u kakvo nikada ne bi ušao da keva nije insistirala.

Osvrnuo se nezainteresovano oko sebe.

Ali mama se osmehnula i zadovoljno klimnula glavom. Imaće s kim da nazdravi.

„Hoćete i vama da stavimo luka?“, pitao ga je kelner.

Ali on je već bio odsutan – poruke su kao lude stizale na svakih nekoliko sekundi, i morao je da ih čita, ne samo zbog male štuke, nego i zbog posla.

Klimnuo je glavom.

„Izvini“, rekao je, i ponovo uzeo mobilni, da pročita poruke.

Mama se strpljivo igrala salvetom, bacajući s vremena na vreme pogled na svog sina.

„Jesi nešto zabrinut?“

„Ne“, pogledao ju je kratko, a onda se vratio pisanju poruke. „Izvini, još samo sekund.“

„Ma, nema problema, ja imam sve vreme ovoga sveta“, rekla je i podigla čašicu sa vinjakom, a onda se glasno nasmejala.

Ostavio je telefon, i podigao svoju čašicu, ali uši su mu odjednom gorele. Keva je razvukla osmeh, ali iza tog osmeha mogao je jasno da pročita očaj i strah.

Čavrljala je o komšiluku, o mukama svakodnevice u Mlatišuminoj, sećala se davnih rođaka, pričala mu o nekoj kasirki u samoposluzi, bila je opuštena i vesela.

Srećna mama.

Nije je slušao.

Nije imao živaca da je sluša, pustio je da priča, klimao glavom, postavio bi joj, s vremena na vreme, neko neobavezujuće pitanje.

„Stvarno?“

„Je l’?“

„Nisam znao?“

Mama je klimala glavom i nastavljala da priča. Pričala je o divnom doktoru kod koga je bila pre nekoliko dana.

„Rekao je da nastavim da uzimam ove lekove za srce, ali inače sam super.“

„Odlično ti ide ovaj vinjak“, rekao je i razvukao širok osmeh, a onda se vratio telefonu jer mu je stigla još jedna poruka.

Mama se pravila da ništa ne vidi, i nastavljala da čavrlja.

Njegov kum Lale, reditelj dokumentaraca, kome je finansirao poslednji film, poslao mu je nešto.

Na sekund je prevrnuo očima.

„Jebote, samo da ne moram da mu dam još deset soma evra za film koji niko ne gleda“, pomislio je.

„Znaš da je umro Milutin, iz broja 12?“, nastavila je mama.

„Nisam znao“, promrmljao je skupljajući oči da bolje pročita Laletovu poruku.

„Ako imaš samo nekoliko minuta, pogledaj ovo remek-delo“, pisao mu je Lale.

Mahinalno je kliknuo prstom na ikonicu, na kojoj je lepo pisalo da film traje minut i 35 sekundi, i bio je spreman da,